

Uncle Howard

Direcció i guió: Aaron Brookner **País:** EUA **Durada:** 93 min **Any:** 2016 **Gènere:** Documental **Interpretació:** Documental **Música:** Jozef van Wissem **Fotografia:** Gregg de Domenico, André Döbert **Distribuidora:** Surtsey Films **Estrena a Espanya:** 10/03/2017

No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

El director Howard Brookner va morir de sida a Nova York el 1989, mentre estava en la postproducció de la seva pel·lícula. La seva obra va ser enterrada durant 30 anys al búnquer de William Burroughs fins que el seu nebot Aaron desenterra la història del seu oncle i la memòria de tot el que ell era. (FilmAffinity)

CRÍTICA

El cinema com a memòria afectiva

Hi ha dos aspectes molt interessants a **Uncle Howard**, documental sobre un personatge escassament conegut. Un té a veure amb la realització d'una pel·lícula com una mena de recerca urgent i coneixement familiar: **Aaron Brookner ha realitzat Uncle Howard per conèixer una mica més el seu oncle, Howard Brookner, mort el 1989**; saber d'ell i explorar aquest afecte que sempre li va professar quan era nen, un afecte tan intens que el portava a preferir anar-se'n amb ell abans que amb els seus pares, com mostra un film familiar de l'època.

L'altre aspecte destacat és la naturalitat amb què es passa d'allò individual a allò col·lectiu. Howard Brookner pertany a la mateixa generació de Jim Jarmusch, Amos Poe, Sara Driver, Tom DiCillo, Patti Smith, Richard Hell, Tom Verlaine, David Byrne, Ramones, Suicide, Deborah Harry, Basquiat, Keith Haring i Robert Mapplethorpe (aquests dos últims morts a causa de la sida, com Brookner). És a dir, una generació única que a la segona meitat dels anys setanta i els primers vuitanta va protagonitzar una autèntica revolució cultural (grups de *postpunk*, cineastes independents, fotògrafs, dissenyadors, videoartistes, grafiteres), la *new wave* novaïorquesa. **Uncle Howard acaba sent un retrat d'aquesta col·lectivitat que va aprendre a tocar, pintar o rodar de manera intuïtiva, dels tres acords de les cançons dels Ramones als pocs dòlars, escenaris i metres de cel·luloide amb què van començar Jarmusch, Poe i Brookner.**

Jarmusch va ser tècnic de so a *Burroughs: The Movie*, barreja de recreació i document que Brookner va dedicar a William S. Burroughs el 1983. Jarmusch produeix ara **Uncle Howard**, actuant a manera de cordó umbilical. Aaron l'entrevista, però més enllà de les anècdotes que uns i altres recorden, **l'important és com el director d'Uncle Howard recupera la presència del seu oncle a través del cinema.** Si Bazin va dir que el cinema embalsamava el temps, com el mosquit atrapat a l'ambre, **Aaron Brookner torna literalment a la vida el seu oncle a través d'aquest mateix cinema (digital), donant-nos-el a conèixer a nosaltres alhora que ell aprèn a conèixer-lo una mica millor.**

És, per tant, un documental del seu temps, el Nova York dels primers vuitanta; el retrat d'algú que va somiar en imatges en moviment i va poder per fi rodar-les (encara que Howard només va aconseguir fer tres pel·lícules, la de Burroughs, un altre documental sobre Robert Wilson i la seva obra *The Civil Wars* i la ficció *Bloodhound of Broadway*); la gestació d'una pel·lícula invisible fins fa poc temps, la dedicada a Burroughs, i, també, una mena de *home movie* que relaciona intensament diverses generacions d'una mateixa família (Howard, els seus pares i el seu nebot) a través de la combinació del record de qui dirigeix ara (Aaron) i la memòria *ambaratzada* pel cinema de qui va dirigir llavors (Howard).

A favor: convertir el cinema en un acte de reivindicació afectiva i familiar.

En contra: que ningú sabrà exactament com vendre i promocionar aquesta pel·lícula.

Quim Casas – sensacine.com